

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31.10.2019, sen. zn. 29 NSČR 178/2017, ECLI:CZ:NS:2019:29.NSČR.178.2017.1

Číslo: 72/2020

Právní věta:

Důležitými důvody, pro které může insolvenční soud odvolat člena věřitelského výboru postupem podle § 63 odst. 3 insolvenčního zákona, mohou být i skutečnosti, pro něž tato osoba nebyla způsobilá k volbě do věřitelského výboru, obsažené v § 59 odst. 2 insolvenčního zákona.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.10.2019

Spisová značka: 29 NSCR 178/2017

Číslo rozhodnutí: 72

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční řízení, Obchodní společnost, Společník

Předpisy: § 59 IZ ve znění od 01.01.2016 do 30.11.2017

§ 63 odst. 1 IZ ve znění od 01.01.2016 do 30.11.2017

§ 63 odst. 3 IZ ve znění od 01.01.2016 do 30.11.2017

§ 74 z. o. k.

§ 75 z. o. k.

§ 79 odst. 1 z. o. k.

§ 79 odst. 2 z. o. k.

§ 81 z. o. k.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 3. 4. 2017, č. j. KSPA 56 INS XY, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „insolvenční soud“) zamítl návrh věřitele Z. T. (dále jen „věřitel Z. T.“) na odvolání věřitelů č. 41 L. spol. s r. o. a č. 61 D. GmbH (dále též jen „věřitel D.“) z funkce členů věřitelského výboru dlužníka (C. – T. s. r. o.).

2. Insolvenční soud – cituje § 59 odst. 1 a 2 a § 63 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k závěru, že věřitel č. 41 a věřitel D. jsou k výkonu funkce členů věřitelského výboru způsobilí, když nejsou dány okolnosti odůvodňující

pochybnosti o jejich nepodjatosti nebo důvěryhodnosti. Ve vztahu k věřiteli D. insolvenční soud uvedl, že společníkem dlužníka je (dále jen „D. B.“) s podílem 80 % a zbylý podíl drží věřitel Z. T. Ovládající osobou dlužníka je tedy D. B., nikoli věřitel D. Řízení dlužníka věřitelem D. nebylo prokázáno ani listinami předloženými věřitelem Z. T. Taktéž jeho tvrzení, že věřitel D. by mohl ovlivňovat chování dlužníka způsobem, který by „vylepšil jeho postavení“ v insolvenčním řízení, je pouze hypotetickou úvahou. Insolvenční soud nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že věřitel D. nevykonává funkci ve věřitelském výboru náležitě, nehájí společný zájem věřitelů nebo není nestranný.

3. K odvolání věřitele Z. T. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 8. 8. 2017, č. j. KSPA 56 INS XY, 1 VSPH XY, usnesení insolvenčního soudu potvrdil v části, již byl zamítnut návrh na odvolání věřitele č. 41 L., spol. s r. o., z funkce člena věřitelského výboru, a ve zbylém rozsahu je změnil tak, že věřitel D. se odvolává z funkce člena věřitelského výboru.

4. Odvolací soud – odkazuje na § 59 odst. 1 a 2 a § 63 odst. 3 insolvenčního zákona, § 79 odst. 1, 2 a § 74 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákona o obchodních korporacích [dále jen „z. o. k.“]), a na „rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 1 VSPH 416/2012“ (správně jde o usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. MSPH 99 INS 453/2009, 1 VSPH 416/2012-B-243) – uzavřel, že „prostřednictvím D. B. nelze vyloučit možnost ovládnutí dlužníka ze strany věřitele D.“, když vazba mezi D. B. a věřitelem D. byla prokázána výpisem z obchodního rejstříku a existencí ovládací smlouvy. Odvolací soud tak nepřisvědčil insolvenčnímu soudu, že dlužník by nemohl podléhat věřiteli D. Tomuto závěru svědčí i listiny předložené věřitelem Z. T. (dopis D. B. z 27. 3. 2015 a dopis F. A. za D. B.) o nutnosti postupu dlužníka v souladu s dalšími členy skupiny D.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu – v rozsahu jeho měnícího výroku ohledně odvolání věřitele D. z funkce člena věřitelského výboru – podal věřitel D. dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny.

6. Dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k řešení tyto otázky:

[1] „Je správný názor odvolacího soudu o tom, že pokud jsou jedné ovládající osobě jakýmkoli způsobem podřízeny dvě různé ovládané osoby, pak mohou sebe navzájem ovládat i tyto dvě ovládané osoby?“

[2] „Je správný názor odvolacího soudu, že různé subjekty mezi sebou tvoří koncern, i když fakticky nebyly ani z části splněny právními předpisy vyžadované podmínky a jedná se pouze o ničím neprokázanou úvahu vyjádřenou v korespondenci?“

[3] „Je správný názor odvolacího soudu, že pro existenci koncernu není nutné splnit podmínky dané právními předpisy?“

[4] „Je správný názor odvolacího soudu, že pouhá možnost ovládnutí mezi dvěma subjekty znamená, že tyto subjekty tvoří koncern?“

[5] „Je správný názor odvolacího soudu, že není nutné prokázat, zda skutečně došlo k jednání, které dokládá podjatost, a tedy nezpůsobilost ke členství ve věřitelském výboru, a že postačí

pouze existence formálního důvodu k podjatosti?“

[6] „Je správný názor odvolacího soudu, že pokud by jeden subjekt mohl ovládat druhý, tak s ním automaticky tvoří koncern?“

7. Odvolacímu soudu vytýká dovolatel nesprávné právní posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

8. Dovolatel polemizuje se závěry odvolacího soudu o existenci koncernu mezi ním a dlužníkem s důrazem na skutečnost, že z tvrzení a důkazů, ze kterých vycházel odvolací soud, nevyplývá jeho nezpůsobilost k výkonu funkce člena věřitelského výboru. Připouští, že věřitel D. B. by mohl být považován za řídicí osobu vůči dlužníku (s ohledem na 80% podíl v jeho vlastnictví) a současně za řídicí osobu vůči dovolateli (vzhledem ke smlouvě mezi těmito subjekty). Dovolatel namítá, že mezi ním a dlužníkem není žádný vztah podřízenosti nebo nadřízenosti, když se navzájem neovládají ani si nejsou podřízeni. Přitom podle § 79 odst. 2 z. o. k. musí jít o stav mezi dvěma nebo více subjekty, které jsou navzájem řídicími a řízenými osobami. Uzavírá, že k materiálnímu pojetí koncernu je třeba, aby šlo o trvalé řízení podřízených osob s vnitřní sanací výhod a nevýhod v rámci celého koncernu tak, aby nedošlo k úpadku jednotlivých členů.

9. Věřitel Z. T. ve vyjádření považuje právní posouzení věci odvolacím soudem za správné a navrhuje dovolání jako nedůvodné zamítnout.

10. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. 9. 2017) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání v dané věci.

12. Dovolání nesměruje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., takže je třeba určit, zda je přípustné podle § 237 o. s. ř.

13. Napadené usnesení je rozhodnutím odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí. Vzhledem k tomu, že pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., zbývá určit, zda dovolatelem položené otázky odpovídají zbývajícím (v § 237 o. s. ř. uvedeným) kritériím zakládajícím přípustnost dovolání v této věci.

14. Přípustnost dovolání nezakládají otázky ad 2/, 3/, 4/ a 6/. Je tomu tak proto, že dovolací přezkum je vyhrazen pro posouzení právních otázek, na nichž spočívá dovoláním napadené rozhodnutí (k tomu srov. dikci § 237 o. s. ř.). Nejde tedy o otázky akademické či spekulativní (byť Nejvyšším soudem dosud neřešené), ale pouze o ty otázky, jejichž zodpovězení (v souladu s požadavkem dovolatele) je způsobilé přinést pro dovolatele příznivější rozhodnutí ve sporu. Tuto podmínku označené otázky nesplňují, neboť na jejich řešení napadené rozhodnutí nespočívá.

15. Dovolání je naopak přípustné pro posouzení (dovoláním předestřených) otázek ad 1/ a ad 5/. Potud jde o otázky v insolvenčních souvislostech dosud beze zbytku neřešené.

IV.

Důvodnost dovolání

16. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

17. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

18. Procesní (insolvenční) rámec dané věci (z něž vyšly oba soudy) je dán existencí insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, konkrétně těmito údaji:

[1] Insolvenční řízení na majetek dlužníka bylo zahájeno u insolvenčního soudu dne 11. 3. 2016 na základě insolvenčního návrhu dlužníka z téhož dne.

[2] Usnesením ze dne 18. 5. 2016, č. j. KSPA 56 INS XY, zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka, prohlásil konkurs na jeho majetek a insolvenčním správcem ustanovil INS – SPRÁVCE v. o. s.

[3] Na první schůzi věřitelů konané dne 22. 8. 2016 byl zvolen věřitelský výbor dlužníka ve složení L., spol. s r. o., Česká republika – Česká správa sociálního zabezpečení, Praha, a věřitel D.

[4] Podáním z 13. 9. 2016, doplněným podáním z 17. 10. 2016, navrhl věřitel Z. T. odvolání věřitelů L., spol. s r. o., a D. z funkce členů věřitelského výboru. V něm tvrdil, že věřitel D. je podjatý, protože tvoří s dlužníkem koncern.

19. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2016 do 30. listopadu 2017 [s ohledem na dobu zahájení insolvenčního řízení (11. 3. 2016) a vydání napadeného usnesení odvolacího soudu (8. 8. 2017)], a zákona o obchodních korporacích:

§ 59 (insolvenčního zákona)

(1) Členy a náhradníky věřitelského výboru mohou být jen přihlášení věřitelé, kteří se svým zvolením souhlasí. Stane-li se členem nebo náhradníkem věřitelského výboru právnická osoba, oznámí neprodleně insolvenčnímu soudu fyzickou osobu, která bude jejím jménem ve věřitelském výboru jednat.

(2) Členy ani náhradníky věřitelského výboru nemohou být osoby, u kterých je vzhledem k jejich vztahu k dlužníkovi důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Takto lze usuzovat zejména, jde-li o osoby dlužníkovi blízké, vedoucí zaměstnance dlužníka, podle § 33 odst. 3 a § 73 odst. 3 zákoníku práce, společníky dlužníka, s výjimkou akcionářů, pokud nepůsobí v orgánech dlužníka nebo nevlastní dlužníkovy akcie anebo jiné jím vydané účastnické cenné papíry v souhrnné hodnotě více než desetiny základního kapitálu dlužníka, a osoby tvořící s dlužníkem koncern.

(3) Insolvenční soud nepotvrdí volbu člena nebo náhradníka věřitelského výboru, je-li tu důvod pochybovat o jejich důvěryhodnosti nebo o tom, že budou k výkonu funkce způsobilí. Toto rozhodnutí musí insolvenční soud vyhlásit do skončení schůze věřitelů, na které k volbě došlo.

(...)

§ 63 (insolvenčního zákona)

(1) Funkce člena nebo náhradníka věřitelského výboru zaniká jeho odvoláním z funkce, odstoupením z funkce nebo ukončením jeho účasti v insolvenčním řízení.

(...)

(3) Z důležitých důvodů, zejména při porušování nebo zanedbávání povinností, může insolvenční soud odvolat věřitelský výbor nebo některého z jeho členů a náhradníků. Může tak učinit i bez návrhu.

§ 74 (z. o. k.)

(1) Ovládající osobou je osoba, která může v obchodní korporaci přímo či nepřímo uplatňovat rozhodující vliv. Ovládanou osobou je obchodní korporace ovládaná ovládající osobou.

(2) Je-li ovládající osobou obchodní korporace, je mateřskou obchodní korporací, a je-li ovládanou osobou obchodní korporace, je dceřinou obchodní korporací.

(3) Řídící osoba podle § 79 a většinový společník jsou vždy ovládajícími osobami, ledaže ve vztahu k většinovému společníkovi § 75 stanoví jinak. Řízená osoba podle § 79 je vždy ovládanou osobou.

§ 75 (z. o. k.)

(1) Má se za to, že ovládající osobou je osoba, která může jmenovat nebo odvolat většinu osob, které jsou členy statutárního orgánu obchodní korporace nebo osobami v obdobném postavení nebo členy kontrolního orgánu obchodní korporace, jejímž je společníkem, nebo může toto jmenování nebo odvolání prosadit.

(2) Má se za to, že osobou ovládající je ten, kdo nakládá s podílem na hlasovacích právech představujícím alespoň 40 % všech hlasů v obchodní korporaci, ledaže stejným nebo vyšším podílem nakládá jiná osoba nebo jiné osoby jednající ve shodě.

(3) Má se za to, že osoby jednající ve shodě, které společně nakládají podílem na hlasovacích právech představujícím alespoň 40 % všech hlasů v obchodní korporaci, jsou osobami ovládajícími, ledaže stejným nebo vyšším podílem nakládá jiná osoba nebo jiné osoby jednající ve shodě.

(4) Má se za to, že osobou ovládající nebo osobami ovládajícími je také ten, kdo sám nebo společně s osobami jednajícími s ním ve shodě získá podíl na hlasovacích právech představující alespoň 30 % všech hlasů v obchodní korporaci a tento podíl představoval na posledních 3 po sobě jdoucích jednáních nejvyššího orgánu této osoby více než polovinu hlasovacích práv přítomných osob.

§ 79 (z. o. k.)

(1) Jedna nebo více osob podrobených jednotnému řízení (dále jen „řízená osoba“) jinou osobou nebo osobami (dále jen „řídící osoba“) tvoří s řídící osobou koncern.

(2) Jednotným řízením je vliv řídící osoby na činnost řízené osoby sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání

koncernu.

(...)

§ 81 (z. o. k.)

(1) Orgán řídicí osoby může udělovat orgánům řízené osoby pokyny týkající se obchodního vedení, jsou-li v zájmu řídicí osoby nebo jiné osoby, se kterou tvoří řídicí osoba koncern.

(2) Člen orgánu řízené osoby nebo její prokurista nejsou při výkonu funkcí zbaveni povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře; odpovědnosti za újmu se však zproští, prokáží-li, že mohli rozumně předpokládat, že byly splněny podmínky podle § 72 odst. 1 a 2.

20. V takto ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovolatelem položeným otázkám tyto závěry.

K otázce ad 1/.

21. Polemika mezi věřitelem Z. T. a dovolatelem byla vedena v argumentační rovině, zda dovolatel a dlužník tvoří koncern a zda mezi nimi existuje vztah ovládaní. Odvolací soud založil rozhodnutí o odvolání dovolatele z funkce člena věřitelského výboru na závěru, že prostřednictvím D. B. nelze vyloučit možnost ovládaní dlužníka dovolatelem, když vazba mezi nimi byla prokázána výpisy z obchodního rejstříku a existencí ovládací smlouvy mezi dovolatelem a D. B. Věřitel Z. T. přitom tvrdil, že dovolatel tvoří s dlužníkem koncern a (bez ohledu na existenci koncernu) je osobou plně ovládající většinového společníka dlužníka, která tak měla potenciální možnost ovlivňovat jednání dlužníka před podáním insolvenčního návrhu, což zakládá důvod pochybovat o jeho nepodjatosti ve vztahu k dlužníku.

22. Z dikce § 74 z. o. k. vyplývá, že ovládající osobou je osoba, která může v obchodní korporaci i nepřímo uplatňovat rozhodující vliv. Nelze však přijmout obecný závěr, že jsou-li jedné ovládající osobě jakýmkoliv způsobem podřízeny dvě různé ovládané osoby, mohou tyto ovládané osoby sebe navzájem ovládat.

23. Kdyby uvedené mělo platit, pak by se nemohlo uplatnit pravidlo obsažené v § 74 odst. 2 z. o. k., dle kterého v případě, že je ovládající osobou obchodní korporace, jde o mateřskou obchodní korporaci a zároveň, je-li ovládanou osobou obchodní korporace, pak je dceřinou obchodní korporací. V dané věci jsou dlužník a dovolatel v postavení sesterských společností, nikoliv tedy ve vztahu mateřské a dceřiné společnosti. Současně není v tomto případě naplněna ani jedna z domněnek ovládaní uvedených v § 75 z. o. k.

24. V literatuře se uvádí, že možnost uplatňovat rozhodující vliv musí být možností reálnou, podloženou určitou skutečností (typicky účastí ve společnosti nebo členstvím v orgánech atd.), nikoliv čistě potenciální nebo teoretickou možností. (srov. Doležil, T. in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol. Zákon o obchodních korporacích: komentář. I. díl (§ 1 až 343). 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 606).

25. Ovládaní dceřiné společnosti jinou dceřinou společností ovládanou stejnou mateřskou společností skrze tuto mateřskou společnost jen s odkazem na strukturu majetkových účastí ve skupině si lze obecně těžko představit. Specifické okolnosti (např. smluvní nástroje s hrozbou uplatnění smluvních sankcí apod.) by mohly horizontální podnikatelské seskupení mezi dvěma dceřinými společnostmi založit (srov. Černá, S. O variantách uspořádání podnikatelského seskupení. Časopis pro právní vědu a praxi. 2015, č. 1, s. 14), a to bez ohledu na společnou mateřskou společnost. V projednávané věci však žádné takové skutečnosti ze skutkových zjištění obou soudů neplynou a nepodávají se ani z

obsahu spisu. Závěr odvolacího soudu o vztahu ovládání mezi dlužníkem a dovolatelem proto není správný.

26. S ohledem na skutečnost, že dovolatel je ovládán (řízen) společností D. B., jež je současně majoritním společníkem dlužníka (a tudíž jeho ovládající osobou), nelze bez dalšího vyloučit, že jednání dovolatele ve věřitelském výboru bude ovlivněno společností D. B. v jeho (jejich) prospěch, případně ve prospěch dlužníka. Z uvedeného se podává zjevný střet zájmů dovolatele a společného zájmu věřitelů.

27. Pro úplnost budiž řečeno (k námitce dovolatele, že mezi ním a dlužníkem není dán žádný vztah podřízenosti nebo nadřízenosti a tyto subjekty se navzájem neovládají, což je dle dovolatele jedním z rozhodujících znaků koncernu, když tento tvoří pouze řídicí a řízené osoby), že koncern v širokém smyslu slova, tedy ve smyslu podnikatelského seskupení tvořícího ekonomickou jednotku, neznámá pouze vztahy mezi řídicí osobou a každou jí řízenou osobou, ale je třeba vnímat jako členy koncernu všechny společnosti do něj zahrnuté, tedy osoby řízené stejnou řídicí společností (pokud řídicí osoba neřídí současně více samostatných koncernů a konkrétní řízené osoby nepatří do jiných koncernů), byť se tyto řízené osoby nemohou (bez dalšího) navzájem řídit ani ovládat. Nadto, sám dovolatel v dovolání připouští, že „D. B. by mohl být možná považován za řídicí osobu vůči insolvenčnímu dlužníku“ a „D. B. by mohl být možná považován za řídicí osobu vůči věřiteli D.“.

K otázce ad 5/.

28. Nejvyšší soud uvádí, že výkladem § 59 odst. 2 insolvenčního zákona a § 24 insolvenčního zákona (být primárně ve vztahu k insolvenčnímu správci) se ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval. Potud je judikatura Nejvyššího soudu jednotná v závěrech, podle nichž:

[1] Podmínky, za nichž je insolvenční správce vyloučen z insolvenčního řízení (§ 24 odst. 1 insolvenčního zákona), lze v zásadě (s níže uvedenou výjimkou) poměřovat s podmínkami určenými ustanovením § 14 odst. 1 o. s. ř. Přitom vztah insolvenčního správce k účastníkům řízení (dlužníku či věřitelům, kteří uplatňují své právo vůči dlužníku - § 14 odst. 1 insolvenčního zákona), popř. účastníkům řízení v incidenčních sporech (§ 16 insolvenčního zákona), pro který je dán důvod pochybovat o nepodjatosti insolvenčního správce, může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský, či naopak zjevně nepřátelský (k tomu srov. *mutatis mutandis* důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2012, sen. zn. [29 NSČR 26/2012](#), uveřejněného pod číslem 85/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Současně platí, že pro přijetí závěru o vyloučení insolvenčního správce postačí, že jsou zde důvody pochybovat o jeho nepodjatosti, tj. jeho podjatost nemusí být „prokázána“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2015, sen. zn. [29 NSČR 110/2014](#); 29 NSČR 80/2015, uveřejněné pod číslem 47/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, které je stejně jako další níže uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu - dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

[2] Nejvyšší soud se přihlásil k závěru obsaženému v usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. [III. ÚS 3251/10](#) (které je - stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže - dostupné na webových stránkách Ústavního soudu), podle kterého výklad rozhodných podmínek závěru, že věřitel je osobou, u které je vzhledem k jejímu vztahu dlužníkovi důvod pochybovat o její nepodjatosti (§ 59 odst. 2 insolvenčního zákona), spočívá v rovině tzv. soudního uvážení, směřujícího k vymezení relativně neurčitěho pojmu. Důvod pochybovat o nepodjatosti určité osoby pro její vztah k dlužníku (§ 59 odst. 2 insolvenčního zákona) je obecně řečeno dán, je-li zde objektivní skutečnost (nikoli pouhá domněnka nebo pouhé difamující tvrzení), která, poměřeno „osobou dlužníka“, vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti oné osoby. Srov. k tomu při výkladu obdobného slovního spojení v § 14 odst. 1 o. s. ř. též nález

Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. [II. ÚS 105/01](#), uveřejněný pod číslem 98/2001 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, a důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sen. zn. [29 NSČR 79/2014](#), uveřejněného pod číslem 20/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2016, sen. zn. [29 NSČR 55/2014](#), uveřejněné pod číslem 106/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

29. Z výše citované judikatury se ve spojení s dikcí § 59 odst. 2 insolvenčního zákona podává, že důvod k pochybnostem o nepodjatosti člena věřitelského výboru je dán, je-li zde objektivní skutečnost (nikoli pouhá domněnka nebo pouhé difamující tvrzení), která, poměřeno „osobou dlužníka“, vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti oné osoby. Jinak řečeno, podjatost člena věřitelského výboru nemusí být prokázána; postačí, že na základě objektivně zjištěných skutečností lze (jen) důvodně pochybovat o tom, že není nepodjatý.

30. Lze tedy shrnout, že důležitými důvody, pro které může insolvenční soud odvolat člena věřitelského výboru postupem podle § 63 odst. 3 insolvenčního zákona, mohou být i skutečnosti obsažené v § 59 odst. 2 insolvenčního zákona.

31. K námitce dovolatele, že se odvolací soud spokojil s tím, že ze spisu by mohl v obecné rovině vyplývat nějaký vztah mezi dovolatelem a dlužníkem, Nejvyšší soud poznamenává, že odvolací soud shledal důvod k pochybnostem o nepodjatosti dovolatele v propojení dlužníka a dovolatele prostřednictvím D. B. (jako osoby, jíž je oba ovládá).

32. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu a jeho obsahového vymezení správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, přičemž Nejvyšší soud neshledal ani vady, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání podle § 243d odst. 1 o. s. ř. zamítl.